

Του **Παναγιώτη Μαυροειδή**

Αν υπήρχε δυνατότητα, θα ήταν ανοιχτοί οι δρόμοι και ελεύθερα τα πεζοδρόμια σήμερα, μέρα επίσκεψης της καγκελαρίου της Γερμανίας και δε θα υπήρχε απαγόρευση.

Το ιδανικό θα ήταν χιλιάδες κόσμου, δεξιά και αριστερά, να ζητωκραυγάζουν:

“Άβε Καίσαρ, οι μελλοθάνατοι σε χαιρετούν”

Αλλά η Ελλάδα δεν έχει ακόμη γίνει τόσο “κανονική”.

Λένε συχνά ότι “ο διάβολος κρύβεται στις λεπτομέρειες”. Δεν είναι σίγουρο ότι στην περίπτωση μας πρόκειται για “λεπτομέρεια”, όμως τούτη η είδηση προ ημερών, δεν σχολιάστηκε όπως έπρεπε.

Αντιγράφουμε από την **Ναυτεμπορική** στις 5/4/2013:

“Την ικανοποίησή της για το γεγονός ότι οι Ευρωπαίοι αποφάσισαν την παραμονή της Ελλάδας στην Ευρωζώνη εξέφρασε η Γερμανίδα καγκελάρια Άγκελα Μέρκελ.

Μιλώντας στο συνέδριο του CDU στο Βερολίνο, η κ. Μέρκελ ανέφερε ότι σήμερα χαίρεται για το γεγονός ότι δεν πρέπει να σκέπτεται καθημερινά τι θα γινόταν εάν η Ελλάδα δεν είναι πια στο ευρώ. «Είμαι ευχαριστημένη για το γεγονός ότι **αποφασίσαμε η Ελλάδα να μείνει στο ευρώ**», τόνισε”.

Αφού αποφάσισαν λοιπόν αυτοί, η Ελλάδα πρέπει να μείνει στο ευρώ...

Θυμάστε παλιά το παραμύθι του Σημίτη, για το “εθνικό κατόρθωμα της εισόδου στην ευρωζώνη”; Λίγα χρόνια αργότερα, όταν “τρούπωσαν” τόσοι και τόσοι, τόσο στην ευρωζώνη όσο και στην ΕΕ, γινόταν καθαρό πως ούτε κατάχτηση “κατόπιν σκληρής προσπάθειας” ήταν αυτή η είσοδος, ούτε αποτέλεσμα της ελληνικής πονηριάς δια της οποίας “εξαπατήθηκαν οι Ευρωπαίοι”. Η ευρωπαϊκή καπιταλιστική ολοκλήρωση επεκτεινόταν, όχι για να βρεθούν ασφάλεια ή πελάτες για τα προϊόντα των φτωχότερων χωρών, αλλά, αντίθετα, για να γίνουν οι πολίτες τους πελάτες των πολυεθνικών επιχειρήσεων και υπήκοοι των υπερεθνικών οργανισμών του κεφαλαίου.

Οι “ευρωπαίοι” λοιπόν δεν έκαναν χάρη, δε γονάτισαν “μπροστά στο βάρος της ελληνικής ιστορίας και κληρονομιάς”, ούτε κοροϊδεύτηκαν. Η δήθεν κατάργηση των “εθνικών φραγμών”, η εμπέδωση του ελεύθερου ανταγωνισμού, δε σήμαιναν τίποτα άλλο παρά την αποδιάθρωση του πρωτογενούς και δευτερογενούς τομέα στην Ελλάδα, της αγροτικής και βιομηχανικής παραγωγής. Η εκτίναξη των εισαγωγών από τη Γερμανία και από τις άλλες ηγεμονικές καπιταλιστικές χώρες, μαζί φυσικά με τη μεγάλη μείωση των ελληνικών εξαγωγών, οδήγησαν στο θεό το έλλειμμα συναλλαγών και στη χρεωκοπία. Αλλά το πλέον “σπουδαίο” προϊόν εισαγωγής με αυτό το μηχανισμό ήταν η μαζική εφιαλτική ανεργία. Και το πιο ακριβό εξαγωγίμο προϊόν της Ελλάδας, είναι οι 120.000 επιστήμονες και τεχνικοί που πήραν το δρόμο της ξενιτιάς.

Ε λοιπόν, το ίδιο άθλιο παραμύθι μας σεββίζουν και τώρα. Όσο ψέμα ήταν ότι “καταφέραμε κατόπι των αγώνων να μπούμε στην ευρωζώνη” επί Σημίτη, άλλο τόσο απάτη είναι ότι “καταφέραμε να μείνουμε στην ευρωζώνη, την ώρα που οι Γερμανοί και άλλοι ήθελαν να μας διώξουν”.

Η μαύρη αλήθεια είναι αυτό που λέει η Μέρκελ: “εμείς αποφασίσαμε να σας κρατήσουμε, διότι η δουλειά δεν τέλειωσε με σας. Αλλά και γιατί πρέπει να προστατεύσουμε το ευρώ και τα συμφέροντά μας”.

Εδώ θα ρωτήσει κάποιος:

“Μα αφού χάνουν και οι δικοί μας γιατί δε φεύγουν; Δική τους δεν είναι η βιομηχανία ή και οι μεγάλες επιχειρήσεις της αγροτικής παραγωγής; Μήπως των εργαζομένων και της κοινωνίας είναι;”

Η αλήθεια είναι πως η ελληνική ολιγαρχία και το πολιτικό υπηρετικό της προσωπικό, μέσα στην κρίση της ευρωζώνης και την ευρύτερη καπιταλιστική κρίση, **έχουν κοντύνει πάρα** πολύ απέναντι στους Ευρωπαίους ανταγωνιστές τους μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Κουρεύτηκαν τα βαλκανικά τους όνειρα, υποτιμήθηκε η περιουσία τους, μα και ο πολιτικός τους ρόλος.

Όμως αυτό είναι μόνο η μία όψη.

Η άλλη όψη του νομίσματος, η άλλη πλευρά των συνεπειών της υποταγής στην μνημονιακή πολιτική της ΕΕ, είναι ότι **οι έλληνες ολιγάρχες, ψηλώνουν απέναντι στον κόσμο της εργασίας**, βαθαινουν την εκμετάλλευσή του, στερεώνουν την κυριαρχία τους. Είναι γνωστά τα στοιχεία που δείχνουν πως μεγαλώνει η κοινωνική απόσταση: Μείωση αγοραστικής δύναμης των μισθωτών κατά 37%, αύξηση διαθέσιμου εισοδήματος εταιρειών σε σχέση με τους μισθούς κατά 38%, αύξηση λόγου μικτών κερδών ως προς τις αμοιβές εργασίας κατά 29%.

Να λοιπόν τι βλέπουμε μπροστά στα μάτια μας:

Η αστική τάξη στην Ελλάδα, αδιαφορεί για την καταβράθρωση της κοινωνίας, φοβάται λιγότερο ακόμη και τη δική της οικονομική υποβάθμιση, ενώ τρέμει περισσότερο από τον πολιτικό κίνδυνο να μείνει έκθετη στην κοινωνική οργή, χωρίς τα στηρίγματα των προστατών της.

Οι αφεντάδες του χρήματος και μόνιμοι επιβήτορες της εξουσίας, συμφωνούν να αυξήσουν τη μίζα προς τους επικυρίαρχους της ΕΕ, με αντίτιμο τη στήριξή τους από τους πάτρωνές τους για να μείνουν στην εξουσία. Άλλωστε αυτή τη μίζα έχουν ορμήσει να την εισπράξουν από τον κόσμο της εργασίας, όχι μόνο με την άγρια λιτότητα και φορολογία, αλλά και με την αρπαγή δημόσιας και ιδιωτικής περιουσίας, μα και με την εκθεμελίωση των εργασιακών σχέσεων και τη δολοφονία της δημοκρατίας.

Να γιατί έρχεται η Μέρκελ. Για να στηρίξει όχι μόνο το Σαμαρά, αλλά γενικά το “πρότζεκτ” της παραμονής της Ελλάδας στην Ευρωζώνη και την ΕΕ.

Αυτός είναι ο **“πατριωτισμός” του χρήματος**. Το ιδιοτελές και αιμοσταγές αστικό συμφέρον, έχουν το θράσος να το περιτυλίσσουν με εθνικά άμφια και να το βαφτίζουν συμφέρον ολόκληρης της κοινωνίας και της χώρας.

Αυτός ο **ανίερος δεσμός ανάμεσα στους ντόπιους και ευρωπαίους εκμεταλλευτές είναι που πρέπει να σπάσει με την απαίτηση για έξοδο από ευρωζώνη και ΕΕ και την είσοδο σε ένα αντικαπιταλιστικό δρόμο**, με τον εργαζόμενο λαό στο τιμόνι.

Για την μαχόμενη αντικαπιταλιστική αριστερά, δεν υπάρχει δίλημμα ανάμεσα σε ένα αγώνα ταξικό ή την πρόταξη μιας συμμαχίας με τους υπηρέτες της Μέρκελ “για να σωθεί η χώρα και βλέπουμε”. Αντίθετα, η στόχευση της απελευθέρωσης της ελληνικής κοινωνίας είναι **διπλά** αντικαπιταλιστική: Ενάντια στο ελληνικό κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις του, μα και κόντρα στο δεσμό αίματος και υποτέλειας που έχει το

πολιτικό του σύστημα συνάψει με τη νέα Ιερά Συμμαχία που λέγεται Ευρωπαϊκή Ένωση. Για να ζήσει ο λαός.

Πηγή:aristeroblog.gr